

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 28 grudnia 2015 r.

Poz. 6151

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-N.4131.28.12.2015.MS6 WOJEWODY DOLNOŚLĄSKIEGO

z dnia 17 grudnia 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515)

stwierdzam nieważność

§ 1 ust. 2 we fragmentach „Zarządzanie SPP”, „i ich kontrolę”, oraz § 6 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową oraz przedsiębiorcy, instytucji państwowej lub samorządowej po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu”, § 7 ust. 2 pkt 2 lit. b we fragmencie „na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową lub przedstawienie dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu”, § 11 ust. 2, § 15, § 16, rozdział 5 załącznika nr 2 do uchwały Nr XVI/128/15 Rady Miejskiej w Głogowie z dnia 24 listopada 2015 r. w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania oraz sposobu ich pobierania.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Głogowie, powołując się na art. 7 ust. 1 pkt 2, art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515) oraz art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 13b, 13f ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 460 z późn. zm.), zwanej dalej także ustawą, podjęła na sesji w dniu 24 listopada 2015 r. uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania oraz sposobu ich pobierania, zwaną dalej także uchwałą.

Przedmiotowa uchwała wpłynęła do Organu Nadzoru dnia 3 grudnia 2015 r.

W toku badania legalności uchwały Organ Nadzoru stwierdził podjęcie:

- § 1 ust. 2 uchwały we fragmentach „Zarządzanie SPP” i „i ich kontrolę”, § 15, § 16, rozdział 5 załącznika nr 2 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 13b ust. 3 i 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w zw. z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.),

- § 6 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową oraz przedsiębiorcy, instytucji państwowej lub samorządowej po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu”, § 7 ust. 2 pkt 2 lit. b we fragmencie „na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową lub przedstawienie dokumentu potwierdzającego prawo do

dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu” załącznika nr 2 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 13b ust. 3 i 4 ustawy w zw. z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.,

- § 11 ust. 2 załącznika nr 2 do uchwały z istotnym naruszeniem art. 7 oraz 45 ust. 1 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o drogach publicznych korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. W świetle dyspozycji przepisu art. 13b ust. 2 strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej.

Organem uprawnionym do ustalania strefy płatnego parkowania jest rada gminy. Zgodnie z art. 13b ust. 3 ustawy o drogach publicznych, rada gminy (rada miasta) na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zaopiniowany przez organy zarządzające drogami i ruchem na drogach, może ustalić strefę płatnego parkowania. Natomiast w myśl art. 13b ust. 4 powyższej ustawy, rada, ustalając strefę płatnego parkowania: 1) ustala wysokość stawek opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, z tym że opłata za pierwszą godzinę parkowania pojazdu samochodowego nie może przekraczać 3 zł; 2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi; 3) określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1. W przypadku nieuiszczenia opłaty, zgodnie z art. 13f ustawy, pobiera się opłatę dodatkową, której wysokość oraz sposób pobierania określone są przez radę gminy. Opłata ta nie może przekroczyć 50 zł.

Stosownie do powyższych przepisów Rada Miejska podjęła uchwałę w sprawie ustalenia strefy płatnego parkowania, opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania oraz sposobu ich pobierania.

W trakcie analizy uchwały Organ Nadzoru zauważył poniższe naruszenia przepisów prawa.

W § 1 ust. 2 uchwały Rada wprowadziła zapis, zgodnie z którym: „Zarządzanie SPP, pobieranie opłat i ich kontrolę powierza się Zakładowi Budżetowemu Gminy Miejskiej Głogów- Głogowskim Obiektem Usługowym”. Zdaniem Organu Nadzoru regulacje tego przepisu, w podkreślonych fragmentach, stanowią przekroczenie upoważnienia ustawowego. Podobny zarzut Organ Nadzoru kieruje także do zapisów § 15 i § 16 załącznika nr 2 do uchwały, gdzie Rada uchwaliła: „15. Do kontroli postoju pojazdów w SPP upoważnieni są 1. Kontrolerzy SPP oraz pracownicy BOSPP, którzy działają w oparciu o Regulamin SPP i własny zakres obowiązków; 2. Osoby posiadające pisemne upoważnienie Prezydenta Miasta Głogowa. 16. Kontrolerzy SPP nie pobierają żadnych opłat i nie prowadzą sprzedaży biletów.” oraz do rozdziału 5 załącznika nr 2 do uchwały, zgodnie z którym: „Skargi i wnioski w sprawach funkcjonowania SPP przyjmowane i rozpatrywane są przez dyrektora GOU.”

Zauważyć należy, że Rada Miejska wypełniając kompetencję ustawową upoważniona była do ustalenia strefy płatnego parkowania, wysokości opłat w tej strefie obowiązujących oraz sposobu ich pobierania. Brak jest natomiast upoważnienia do określenia regulacji związanych z zarządzaniem czy kontrolą strefy płatnego parkowania.

W kwestionowanych regulacjach zawarto przepisy, które skierowane zostały do administratora Strefy Płatnego Parkowania (w skrócie SPP) oraz pracowników upoważnionych do kontroli wnoszenia opłat za parkowanie w SPP. Określają one m.in. zakres obowiązków i upoważnienie kontrolerów administratora SPP odnośnie kontrolowania wnoszenia opłat za parkowanie pojazdów w strefie. W ocenie Organu Nadzoru unormowania w tym zakresie nie mają umocowania w przepisie kompetencyjnym – w szczególności nie można ich zaliczyć do określenia sposobu pobierania opłaty za parkowanie w strefie. Ponadto należy zauważyć, że ich charakter prawny jest zasadniczo odmienny od reszty przepisów zawartych w uchwale.

Artykuł 13b ust. 4 oraz 13f ust. 2 ustawy, na podstawie których podjęto przedmiotową uchwałę stanowi umocowanie do wydawania przepisów powszechnie obowiązujących na terenie gminy. Wydany akt adresowany jest do obywateli i dotyczy ich praw oraz obowiązków. Przedmiotowa uchwała ma charakter aktu ogólnego, skierowanego do nieokreślonego kręgu adresatów i wywołuje skutki prawne poza strukturami organizacyjnymi gminy. Akt ten posiada cechy ogólności i abstrakcyjności, co pozwala na

uznanie go za akt prawa miejscowego. Akty prawa miejscowego mają charakter aktów normatywnych podejmowanych przez terenowe organy administracji publicznej. Za ich pomocą organy administracji publicznej w sposób władczy (jednostronny) mogą określać reguły zachowania dotyczące generalnie (nie imiennie) oznaczonych kategorii podmiotów w abstrakcyjnie (a więc również niekonkretnie) wskazanych sytuacjach (P. Lisowski, Powiat. Z teorii. Kompetencje. Komentarz., red. J. Boć, Wrocław 2001 r., s. 80). Zatem cechą charakterystyczną aktów prawa miejscowego jest wprowadzenie do porządku prawnego nowych norm prawnych, obowiązujących w sposób generalny i abstrakcyjny na terenie właściwości danego organu.

Kwestionowane zapisy § 1 ust. 2 uchwały oraz rozdziału 4 załącznika nr 2 do uchwały (§ 15 i § 16) są natomiast adresowane do innego kręgu odbiorców – do zarządcy oraz pracowników upoważnionych do kontroli wnoszenia opłat za parkowanie w SPP, którzy stanowią podmioty organizacyjnie podporządkowane jednostce samorządu terytorialnego bądź też współpracują z gminą na podstawie umów cywilnoprawnych. Niedopuszczalne jest wprowadzanie w akcie prawa miejscowego postanowień stanowiących w istocie akty kierownictwa wewnętrznego czy podlegających regulacji umownej. Potwierdzeniem stanowiska organu nadzoru jest w tej kwestii wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 7 lutego 2013 r. „Gdy zaś idzie o określenie (...) zadań i obowiązków kontrolerów strefy płatnego parkowania, wskazać przyjdzie, że są to sprawy wyłącznie organizacyjne, które w żaden sposób nie regulują praw i obowiązków podmiotów zobowiązanych do wnoszenia opłat. Tego rodzaju materia nie ma zatem charakteru zewnętrznego, co jest istotą aktu prawa miejscowego, podejmowanego w trybie art. 13b ust. 4 ustawy o drogach publicznych. Adresatem tych norm mogą być wyłącznie podmioty korzystające ze strefy płatnego parkowania, a nie pracownicy takich stref.” (sygn. II SA/Gl 1252/12, LEX nr 1277957).

Argumentację powyższą należy także zastosować do rozdziału 5 załącznika nr 2 do uchwały, zgodnie z którym: „Skargi i wnioski w sprawach funkcjonowania SPP przyjmowane i rozpatrywane są przez dyrektora GOU.”

W tym przepisie Rada Miejska wskazała miejsce, w którym przyjmuje się skargi i wnioski związane z funkcjonowaniem strefy płatnego parkowania. Wskazana regulacja nie mieści się w zakresie upoważnienia ustawowego przyznanego Radzie Miejskiej – nie stanowi ustalenia wysokości stawek opłat, ani sposobu ich pobierania. Kwestia ta ma charakter organizacyjny, stanowiąc zasady korzystania ze strefy płatnego parkowania i jako taka nie powinna znaleźć się w uchwale podjętej na podstawie art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy. Rada wykroczyła więc poza przyznaną jej kompetencję ustawową co stanowi istotne naruszenie art. 13b ust. 3 i 4 oraz art. 13f ust. 2 ustawy w zw. z art. 7 Konstytucji.

Podkreślić należy, iż zgodnie z art. 7 Konstytucji każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miejskiej w Głogowie musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy stwierdzić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny. Zakazane jest dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii.

W § 6 ust. 2 pkt 2 we fragmencie „na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową oraz przedsiębiorcy, instytucji państwowej lub samorządowej po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu”, § 7 ust. 2 pkt 2 lit. b we fragmencie „na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową lub przedstawienie dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu” załącznika nr 2 do uchwały Rada Miejska istotnie naruszyła art. 13b ust. 3 i 4 ustawy w zw. z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r.

W regulacjach wskazanych powyżej wprowadzono definicje użytkownika pojazdu, która służyć ma do określenia podmiotów uprawnionych do wykupienia karty abonamentowej na parkowanie w strefie płatnego parkowania. W § 6 ust. 2 pkt 2 załącznika nr 2 do uchwały określono przesłankę wydania abonamentu P dla przedsiębiorcy, instytucji państwowej lub samorządowej, będących użytkownikiem pojazdu, ale jedynie na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową oraz przedsiębiorcy, instytucji państwowej lub samorządowej po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu.

Rada postanowiła także, iż warunkiem otrzymania abonamentu mieszkańca przez osoby wskazane w § 7 ust. 2 pkt 1 załącznika nr 2 do uchwały jest okazanie dowodu rejestracyjnego pojazdu, w którym wskazana jest jako osoba będąca użytkownikiem pojazdu, ale jedynie na podstawie umowy leasingu lub sprzedaży na raty, zawartej z bankiem lub firmą leasingową lub przedstawienie dokumentu potwierdzającego prawo do dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu.

Z przytoczonych przepisów wynika, iż za uprawnionych do wykupienia preferencyjnego abonamentu uznano nie tylko właścicieli, ale również użytkowników pojazdu. Wątpliwości jednakże budzi relewantność kryterium, na podstawie którego dokonano podziału na osoby mogące korzystać z preferencyjnych opłat abonamentowych i te, które nie mogą z nich korzystać. Rada bowiem ograniczyła użytkowników pojazdu do osób mających zawartą umowę leasingu bądź umowę sprzedaży na raty z bankiem bądź z firmą leasingową oraz do tych, którzy posiadają dokument potwierdzający prawo dysponowania tym pojazdem od firmy, będącej dysponentem pojazdu.

Rada miejska przy określaniu opłat abonamentowych może zgodnie z art. 13b ust. 2 ustawy ustalić strefę płatnego parkowania na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej. W tym celu możliwe jest wprowadzenie opłat abonamentowych dla niektórych użytkowników drogi. Możliwość wprowadzenia abonamentu dla niektórych użytkowników drogi nie oznacza jednak dowolności w określaniu kryterium, od którego prawo do abonamentowej opłaty przysługuje. Radę ogranicza wskazany w art. 13b ust. 2 cel wprowadzenia strefy płatnego parkowania, ale również inne przepisy powszechnie obowiązującego prawa – w tym przypadku normy Konstytucji RP.

W myśl art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej: wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, zasada równości, wyrażona w art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji, polega na tym, że wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu, powinny być traktowane równo, tj. bez różnicowań zarówno faworyzujących, jak i dyskryminujących. Zasada równego traktowania dopuszcza nierówne traktowanie, pod warunkiem jednak, że te nierówności są usprawiedliwione, mają oparcie w okolicznościach, które to różnicowanie uzasadniają. Badając zgodność regulacji prawnej z konstytucyjną zasadą równości należy zbadać podobieństwo określonych podmiotów, a więc wskazać wspólne cechy istotne wymagające równego ich traktowania, ewentualnie takie różnice między nimi, które uzasadniałyby odstępnie w ich przypadku od zasady równości. Ustalenie to wymaga analizy celu i treści regulacji prawnej, zawierającej ocenianą normę prawną. Jeżeli prawodawca różnicuje podmioty prawa, które charakteryzują się wspólną cechą istotną, to wprowadza on odstępstwo od zasady równości. Odstępstwo takie jest dopuszczalne, jeżeli zostały spełnione trzy warunki. Po pierwsze, wprowadzone przez prawodawcę różnicowanie muszą być racjonalnie uzasadnione. Muszą one mieć związek z celem i treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma. Po drugie, waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie podmiotów podobnych, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnego traktowania podmiotów podobnych. Po trzecie, różnicowanie podmiotów podobnych musi znajdować podstawę w wartościach, zasadach lub normach konstytucyjnych (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 października 2001, sygn. K 22/01, opubl. w: OTK 2001, nr 7, poz. 215).

W ocenie Organu Nadzoru nie istnieją przesłanki ograniczające możliwość udowodnienia użytkownika pojazdu, jedynie przez dokument potwierdzający prawo do dysponowania pojazdem wystawiony przez firmę, będącą dysponentem pojazdu. Rada nie uwzględniła w kręgu uprawnionych do uzyskania abonamentu tych, którzy przedstawią dokument potwierdzający, iż dysponentem pojazdu jest osoba fizyczna, nie zaś przedsiębiorca. Rada posłużyła się określeniem „firmy, będącej dysponentem pojazdu”. Zgodnie z ustawą Kodeks cywilny przedsiębiorca działa pod firmą (art. 43² § 1 Kc), a przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 331 § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową (art. 43¹ Kc). Rada nie uwzględniła więc możliwości dysponowania pojazdem przez osobę fizyczną, nie będącą przedsiębiorcą.

Stanowisko Organu Nadzoru potwierdzają również orzeczenia sądów administracyjnych – w wyroku WSA w Krakowie z dnia 15 stycznia 2013r., stwierdzono, iż „Zakwestionowana regulacja wymienia enumeratywnie tytuły prawne do pojazdu umożliwiające uzyskanie abonamentu postojowego, pozbawiając w ten sposób uprawnień do nabycia abonamentu postojowego niektórych posiadaczy pojazdów (na przykład współwłaścicieli, posiadających pojazd na podstawie tytułu cywilnoprawnego - np. umowy użyczenia, itp.). Taką enumerację należy uznać za naruszającą zasadę równości wobec prawa, która nakazuje równe traktowanie równych i podobne traktowanie podobnych oraz dopuszcza wprowadzenie zróżnicowania, ale tylko gdy jest ono uzasadnione” (III SA/Kr 1187/11, LEX nr 1274740, podobnie w wyroku WSA w Warszawie z dnia 7 lutego 2006r sygn. VI SA/Wa 2337/05, LEX nr 193318).

W związku z powyższym zasadnym jest stwierdzenie nieważności wyżej wskazanych fragmentów § 6 i § 7 załącznika nr 2 do uchwały jako naruszających w sposób istotny zasadę równości wobec prawa zapisaną w art. 32 Konstytucji RP.

W § 11 ust. 2 załącznika nr 2 do uchwały postanowiono, że „Niepełne wykorzystanie opłaconego czasu postojowego nie uprawnia do żądania zwrotu uiszczonych opłat”. Przepis ten w sposób jednostronny wyłącza więc możliwość dochodzenia zwrotu wniesionej opłaty. Postanowienia dotyczące roszczeń osób parkujących w strefie wobec gminy nie mieszczą się w zakresie upoważnienia ustawowego do podjęcia przedmiotowej uchwały. Ponadto w swojej treści naruszają art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, iż „Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd”. Poprzez uiszczenie opłaty dochodzi do nawiązania stosunku prawnego między gminą a osobą uiszczającą opłatę, w którym na skutek uiszczenia opłaty powstaje uprawnienie do parkowania samochodu w strefie płatnego parkowania. W związku z faktem, że przepisy konstytucji, a także normujące postępowanie sądowe (a więc przepisy wyższego rzędu niż uchwała rady gminy) dają każdemu możliwość zwrócenia się do sądu w celu rozstrzygnięcia danej sprawy (zwłaszcza dotyczącej sporów wynikających z umów) należy uznać za przekroczenie uprawnień działanie Rady Miejskiej polegające na arbitralnym wykluczeniu możliwości dochodzenia roszczeń przez adresata aktu prawa miejscowego. O ile nie istnieje regulacja umożliwiająca stronie dochodzenie żądania spornych odsetek lub ewentualnych roszczeń o charakterze odszkodowawczym na drodze administracyjnoprawnej, pozostaje jej wyłącznie dochodzenie ich w postępowaniu cywilnym przed sądem powszechnym (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 2 października 2008 r., sygn. akt II SA/Go 399/08).

Podkreślić należy, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miejskiej musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Każda norma kompetencyjna musi być tak realizowana, aby nie naruszała innych przepisów ustawy. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy stwierdzić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny. Zakazane jest dokonywanie wykładni rozszerzającej przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust. 1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiemuś organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”.

Biorąc pod uwagę powyższe orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Dolnośląskiego, w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Wojewoda Dolnośląski:
P. Hreniak